V evfolyam Celldömölk 1909 november 7. 45 szám.

KEMENESALJA

VEGYES TARTALMÚ FÜGGETLEN LAP

Megjelen minden vasárnap reggel
Előfizetési ára: Egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona
Egyes szám ára darabonként 20 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Dinkgreve Nándor könyvnyomdája Celldömölkön
hirdetések és mindennemű pénzküldemények.

Vármegyénk ünnepe.

Vasvármegye törvényhatósága mult október hó 28-án rendkívüli közgyülést tartott, amely alkalommal magasztos ünnepség keretében a Roskovits művészi ecsetjét dicsérő s II-ik Rákóczi Ferenc »nagyságos fejedelmünk« daliás alakját ábrázoló képet leplezték le. Vasvármegye lelkes közönségének hazafiságát magasztalja örökké az a hatalmas arckép, mely a terem falán elénk varázsolja a nagy fejedelmet, aki mindenét áldozta a nagy hazáért.

A szombathelyi hirlapok utján értesültünk már a diszközgyülés minden mozzanatáról, amelyek közül Weöröss István ünnepi szónoklata kötötte le legjobban az ünneplő közönség figyelmét. E hatalmas, művészi és hazafias nagy beszédet a vármegye jegyzőkönyvben örökíti meg; azon fölül kinyomatják és a törvényhatóság tagjainak megküldik; ezért röviden csak a következőket emeljük ki belőle:

„Minden emberrel vele születik — ugymond — a hátadatosság érzése. A csecsemő gügyögő mosolygása, mit édes anyja csókbe fojt, már a hála kifejezése az anyai szeretetért. A hálatosságot Mózes törvénye tette kötelezővé negyedik parancsolatában. E parancsolat a nemzetekre is kötelező. Tiszteld nagyjaidat, ha helyet kivánsz a népek csoportjában. — Rátért azután Rákóczi életének taglalására. Elmondta ifjuságát, a szabadságharc kitörését oly megható szép szavakban és közvetlenséggel, hogy a hallgatóságot könyekig meghatotta. Majd igy folytatja: És most hulljon le a lepel, hogy láthassuk művészi kéz által megfestett fenkölt alakját.

Hazám szentje, Nemzetem vezére,
Sötét éjben fényes csillagunk!

Petőfinek e soraival köszöntöm e megye termében nemes vonásaidnak képmását; beszélni fog ez nekünk mindarról, ami nemzetünk történetében lelkesitő és tanulságos, felemelő és leverő; buzditani fog bennünket a hazának szeretetére, javának fáradhatatlan munkálására, áldozatkészségre és kitartásra. Soha se feledjük nemes példádat s imádságunkba foglaljuk s ha kell zászlónkra irjuk mi is:

»Pro patria et pro libertate«.

Hatásos, igaz, e nagy fejedelem emlékéhez méltó beszéd volt. Percekig tomboló tapsvihart váltott ki e gyönyörü beszéd a közönségből".

Tisztelt olvasóink bizonyára emlékezni fognak, hogy mily nagy diadallal hozták haza dicső nagy fejedelmünk és társainak tetemeit a törökök földjéről s hogy 1903-ban Budapesten a Rákóczi ereklye-kiállitás mily hű képet adott a

Vallomás.

Irta: Havák Pál.

Verőfényes, meleg őszi délután volt. Mintha csak az elmult nyár jött volna ujra vissza, ugy téve, mint a haldokló ember, aki már megfutotta földi pályáját, de a sir széléről még egyszer visszafordul s bár öszbecsavarodott fürtjei mást mutatnak, ő mégis igy szól vissza: »Még van bennem ifjuság, még van bennem tüz, még élni akarok«. A feleletet azonban nem hallja, mert beleroskad a sirba.

Ez a csendes őszi délután is, a haldokló nyár utolsó, erőltetett mosolya.

Boriska és Dénes ott sétálgattak a kastélyt övező park százados nyárfái alatt. Már jó ideje, hogy mind a ketten hallgattak, mig végre Boriska megtörte a csendet:

— Nem tudom mi az oka, de én nem szeretem az őszt. A hervadás, a pusztulás ugy lehangol engem.

— Nem csak magat, hanem mindenkit, akinek érző szive van. Pedig ugy is hiába, a mi bánkódásunk mit se változtat a dolog rendjén. Volt, nincs. Ez a végzete minden élőnek. De sokkal szomorubb az, hogy halálunk nincs a homlokunkra irva. Bizonytalanságban, felve, remegve a jövőt kell robotolnunk, napot nap után. Senki sem tudja, hogy mikor hull a porba az, ami még ma él és virul.

— Dénes, ne beszéljen ilyen szomoru dologról. Hiszen maga annyi szépről és olyan kedvesen tud beszélni ha akar.

— Pedig én ugy szeretek beszélni, panaszkodni, ha szomoru vagyok. Érzem, hogy megkönnyebbül a szivem, ha kiöntöttem a keserüséget belőle. Olyan vagyok, mint a legtöbb nő. Ha kisirtam magamat, még nevetni is tudok utána. Meg aztán, ki tudja, lesz-e még idő, hogy magának panaszkodhassam?

— Mért ne lenne idő?

— Mert holnap elutazom.

— De vissza is jön?

— Nem. Többé soha.

— Csak nem beszél komolyan? Ugy-e csak tréfál?

— Egészen komolyan beszélek. Már minden előkészületet megtettem az elutazásra. Csak a bucsuzkodás van még hátra.

Boriska, akit a váratlan hir meglepett és láthatólag felizgatott, erőltetett nyugalommal szólt közbe:

— Nem tudom elgondolni, hogy mi történhetett magával, hogy mért akar ilyen egyszerre elmenni innen.

— Nem történt velem semmi — folytatta Dénes — de megpróbálom az egyszer, hogy el lehet-e a *Végzet* elől menekülni. Mert lássa, én is ugy jártam, mint a láng körül röpködő lepke, amelyik addig játszadozott, enyelgett a libegő tüzzel, mig egyszer csak leperzselődött a szárnya. Az én szárnyam, az én lelkem is megégett s most, amikor szeretnék tova repülni, nem tudok, nem birja a szárnyam. A lelkem már elveszett s hogy legalább a testemet megmenthessem, hát elsietek e tájról, messze, minél messzebb. Tán máshol ujra kinő a szárnyam s akkor tán röpködni is tudok még.

— Dénes, én nem értem magát, — szólt közbe Boriska.

— Mindjárt meg fog érteni. Jöjjön, üljünk le ott a nagy hárs alatt a padra és én elmesélek magának egy kis történetet.

— Menjünk — szólt Boriska.

Leültek a kis padra. Fejük felett mozdulatlanul csüngtek a sápadt, megfakult le-

Tory-téglagyárban, Celldömölkön
1000 drb. tégla 15 forint.

[illegible] és a viszontagságos tábori életről. Felhasználjuk most ez alkalmat arra, hogy a következő feljegyzéseket közöljük:

Rákóczi után Bercsényi volt a kuruc forradalom első embere. Mindhalálig hűséges volt fejedelméhez, vele ment a számüzetésbe is: Rodostóban, Rákóczi oldalán halt meg, tiz évvel korábban Rákóczinál. Talentumos katona, ügyes politikus, kivált mikor izgatni kellett; de, amint Rákóczi maga irja, bár a kuruclegények Bercsényi apánk néven emlegették, kivalt a tábornokok körében nem volt szimpatikus ember. Nem számolt a mások érzékenységével, könnyen, ok hiján is sértett s maga könnyen, ok nélkül is megsértődött. Ami hiba volt a kuruc hadak vezetésében, pedig sok és végzetes hibát követtek el annak véleménye szerint soha sem volt ő az oka. Rákóczi Emlékiratai-ban az örök igazságra azt irja, hogy a magyar urak egyetértésének ő volt a gátja. A pompat mind ő, mint pedig második felesége Csáky Krisztina, igen szerette. Minden gyarlósága mellett is hű maradt urához és a szabadsághare történetében felejthetetlen marad neve.

Több levél és hadikimutatás beszél Palocsay György báró tábornokról, aki korábban az armádiában szolgalt, aki küzdött a spanyol örökösödési háboruban is, bár a deák azt tartja, hogy inter arma silent musae, a katonáskodás mellett ráért a versirásra is. A franciák ellen viselt háboruban Landaunál megsebesült; miután egy ideig, amint maga mondja, fekvő ágyban irtam verseimet, nol kinban, szökött s itthon a Rákóczi zászlai alá állott. Bravuros katona volt, imádta a kalandokat. A Rajna mellett néhány huszár élén mérföldekre belovagolt az ellenséges francia hadvonalak közé. A kuruc forradalomban mint tábornok egy izben paraszt ruhában ment át a labanc-táboron. Egerbe is paraszt ruhába akart belopódzni; de Rákóczi eltiltotta a vakmerő vállalkozástól. Még Bottyán életében megszerette annak szép és ifju feleségét, Forgách Juliát s verseket irt hozzá. A vak Bottyán, a legrettenetesebb kuruc, 1709. őszén meghalt; Palocsay azonban nem kapta meg mindjárt az özvegy kezét. Egy ideig haragudtak egymásra szerelmesek módjára, az asszony legalább, amint Palocsay egy verséből megtudjuk.

A szatmári béke és Munkács kapitulációja után 1711. őszén, végre feleségül vehette szerelmesét s akkor végkép szakitott a hadi pályával.

A vak Bottyánt illető emlékek közül egymás mellé került I. Lipót király 1703. augusztus 31-én kelt oklevele, a melyben Bottyán János ezredest felhatalmazza ötszaz magyar huszár és 300 magyar gyalog toborzására s II. Rákóczi Ferenc egy 1703 december 20-án kelt pátens levele, amelyben ugyanazt a Bottyan Jánost a Dunántul fekvő kuruc hadak tábornokává kinevezte. Erről a kemény katonaról, akit vitézei Bottyán apánknak hivtak, aki a háboruk szüneteiben, mint a Vak Bottyánról való ének mondja, jó ruszti borát vigan itta lékiratai-ban, hogy „deák" s egy jezsuita-rendház portása volt fiatal korában, aztán katonának állott s a török ellen vivott csatákban vakmerőségével emelkedett ezredessé a császár seregében. Sem születése, sem neveltsége nem volt; modorában nyers, de józan életü és éber; a nép szerette, mert igazságos volt. Egy torzképét is kiállitották, az alak szögletes, roppant fegyver alatt roskadozó törpe. Sok emlék beszél a hires kuruc brigadérosokról, a kurucnóták hőseiről.

A szegény legény Esze Tamásról, aki először állott Rákóczi zászlaja alá, aki már valami gyülevész csapattal várta, amikor Lengyelországbol hazajött, aki 1708-ban Nyitra ostrománál esett el, egy adomány-levél emlékezik. Az áruló Bezerédi Imre és Ocskay László brigadérosok tragédiájából is vannak emlékek. A vakmerő kuruc vitézek, akik nem féltek a haláltól, akik nap-nap mellett farkasszemet néztek vele, remegtek a gonosz lélek megrontásától s ellene talizmánokat viseltek. Ki van állitva egy lódingba való boszorkánytörő céduia, amely a hagyomány szerint Géczi István kuruc ezredesé volt.

Megvan a Bezerédi Imre talizmánja is, papirra rajzolt kabalisztikus jelek. Esterházy Antal tábornok rairta, hogy a Bezerédi Imre lóding-tarsolyában találták, amidőn 1707-ben árulásért Sitkén elfogták. Kiállitották azt a menlevelet is, amelylyel az ifju házas Bezerédi

---

velek. Látszott rajtuk, hogy csak pár nap még az életük, aztán leperegnek s ki tudja hova fogja vinni, hordani őket az őszi szellő.

Dénes elkezdett beszelni. Hangjának a rezgése elárulta, hogy a szivéből, lelkéből jön minden szava.

— Élt valamikor valahol egy boho ifju meg egy gazdag leány. Egyszer, véletlenül összehozta őket a sors. Megismerték, megértették egymást és attól kezdve ugy tekintették egymást, mint igazi jóbarátot. Mindennap találkoztak. Örömüket, bánatukat — ha volt megosztották és csendesen, boldogan éldegéltek.

— Egy napon az ifjuval változás történt. Ha virágra nézett, az sokkal szebbnek, üdébbnek tünt fel előtte, a madárdal másképp zengett a fülében mint azelőtt, Ugy tetszett neki, mintha az élet, a világ nem olyan volna, mint azelőtt. Pedig minden a régi maradt, csak ő változott meg. Igen, ő változott meg, mert szerelmes lett abba a leányba, a barátjába.

— Erezni kezdte, hogy a menyország, amelyről annyiszor almodott, ott van azokban a lángoló, fekete szemekben s hogy azoknak a pici piros ajkaknak egyetlen csókja is üdvözitene. De megtudta azt is, hogy az a menyország ő tőle nagyon, de nagyon messze van; hogy azt a menyországot ő soha, de soha sem érheti el. Felfedezte a boldogságot, de el is vesztette mindjárt.

— Sorvaszto bu nehezedett a lelkére, piros arca megfakult, mosolya elhalt és egy szomoru őszi napon, amelynél csak ő volt szomorubb, világgá ment.

Boriska szinte önkéntelenül vágott közbe:

— Dénes, csak nem maga az az ifju?

Dénes csüggedten válaszolt:

— Igen, az az ifju én vagyok.

— És a leány?

— A leány pedig maga.

Boriska felsikoltott:

— Ah! — Hisz akkor maga . . .

— Igen — szakitá félbe Dénes — én szeretem magát. Még pedig halálosan szeretem. Tisztán, szeplőtlenül. És ha nem szeretném igazán, ha könnyelmü, léha ember volnék, akkor most, tudva, hogy milyen jó szive érző lelke van magának, elébe állanék, megfognám a kezét és édes, szerelmes szavakat sugdosva a fülébe addig beszélnék magának, amig mámorosan, elkabulva hajlana a csábitó szavakra és jönne velem a világba, ahol egy szép napon, amikor már ráuntam volna, ott nagyhám valahol faképnél, eldobnom tul mint egy ócska, elhasznált holmit. Ha olyan szivtelen tudnék lenni, mint amilyenek azok, akiké az élet, a világ, akkor egy időre én is boldog lehetnék, akkor most erővel is magammal ragadnám. De igy . . . csak egyedül megyek.

Boriska könnyektől csillogó szemeit kérőleg függesztette Dénesre s mig két kezével megfogta annak jobbját, félve, remegve suttogta:

— És ha én nem eresztem?

— Akkor . . .

— Akkor?

Maradok.

* * *

A lenyugvó nap mosolyogva tekintett rájuk az ég peremről és szemérmesen hunyta le égő szemét amikor meglátta, hogy mint borulnak egymás keblére boldogan és hogy miként forr össze sóvár ajakuk az első, édes csókban.

szép szeretője, Egerváry Jusztina asszony ki és bejárhatott [illegible] mint hadi csákányát. Radics András egy levelében azt jelenti a fejedelemnek, hogy a fogoly Bezerédi Imre szerette volna, ha a fejedelmet Lajospatakon találja, mert van olyan dolga, — »amit csak őfelségének kivánt volna megmondani«. A kuruc nóta nem hiába énekelte Bezerédiről, hogy kardját német hussal eltörte, mert historiai faktumnak mondják, hogy 1704-tól 1708-ig csak törzstisztet hetvenkettőt vágott le az ellenségből. Kis termetü ember volt, de roppant erős és villámgyors. Az ellenséggel, hogy ismét a kuruc nótát idézzük, ugy bánt, mint karvaly a fürjjel. Midőn 1708. december 18-án árulásáért fejét vették, az volt a kivánsága, hogy bőrtönébe irt versét énekelve hallhasson meg. Boldogtalan fejem, mire jutott ügyem cimü versét énekelte, mialatt a hóhér elütötte a fejét.

Vasvármegye a Rákóczi-korban is nevezetes szerepet játszott és ime, amint azt most is igazolta, magyar mivoltát ma sem tagadja meg.

A vértanuk földéért.

— Damjanichné levele a magyar nőkhöz. —

Minden emlékmü, mely nagyjaink emlékezetét jelöli, a hazafias érzelem Memnomszobrává válik; szava elhat a leghidegebb szivig is, hogy bennük e hon, e nemzet iránt szeretetet fakasszon. De ha szent az a hely, mely nagyjaink életére, tevékenységére emlékeztet, mennyivel szentebb az, melynek porát őseink vére áztatta, hol utolsót sóhajtott életüket föláldozó honszerelmük! . . . Más nemzetek kincsen, aranyon tennék maguk tulajdonává az ilyen helyet egy pillanat alatt — s nekünk magyaroknak, egypár ezer koronánk sem volt, egy év óta, hogy az aradi vertanuk vesztőhelyét örök nemzeti birtokaul megszerezhessük! A szégyen pirjat kell, hogy arcunkra borgassa a — szeljd szovel, élek csak — tunya nemtörődömség, amellyel a vesztőhely megváltására alakult bizottság felhivását fogadtuk, amellyel letiportuk legnagyobb hőseink iránt élő (?) kegyeletünket. Ők életüket áldozták ami jelenünkért s jövendőnkért nekünk, a törpe utódoknak, nincs egypár koronánk, nemhogy ez áldozat nagyságát viszonozhassuk, hanem, hogy legalább az áldozat helyét a jövő számára megtarthassuk s esetleg kegyetlen kezek dulásaitól megőrizhessük.

S ezt a rettenetes nemtörődömséget micsoda keserüséggel kellett végignéznie: nem végigszenvednie annak a nagy, szent asszonynak, aki a hősök legnagyobbikához fűzte élete sorsát viruló ifjuságától élete végéig. Micsoda kalvariajárás lehetett számára, midőn látta, hogy a nemzet kegyelete egykedvűen elfordul az adakozás perselyeitől, holott ő sohasem szünt meg férje emlékét őrizgetve — nemzete érdekében küzdeni, dolgozni, alkotni. Ragyogó estélyekről, fényes toaletekről, ékszerekről hasábszámra számoltak be a lapok, de arról: megvan immár az aradi szent föld megváltására szükséges összeg — mi bántó ellentét — mindeddig nem olvashatott . . . Hol van az a sokat emlegetett [illegible] áldozatkészség, ha most nem bir [illegible] zek a gondolatok tanáltan [illegible] lag lelkünkben, midőn eme nemes kéz azon levelekre figyelmeztetett bennünket, amelyeket Damjanichné alairásával most küldözget szét az aradi bizottság. A hősök hősének imádott neje, az alkotó, nemzetéért szive szakadtáig buzgó magyar nagyasszonyok mintaképe, akit csak hódolatunk illetne, kérelemmel fordul a magyar nőkhöz: terjesszek ismerőseik köreben azokat az egykoronás sorsjegyeket, amelyeknek arából talán összegyűlik az aradi vesztőhely megváltásához még hiányzó pénzösszeg, hiszen csillogó ékszer, automobil meg egyébb nagyrabecsült holmi kecsegteti a mindig nyereségre vágyókat. Magyar asszonyok! Ha volt lelkünk egy év óta végigjáratni Damjanich özvegyével a keserüségnek ama kalvariajat, legyen meg most bennünk az az erős szándék, hogy ennek a szent asszonynak szavát nem engedjük a pusztában elhaló szóként elhangzani s megteszünk mindent a magunk köreben, hogy a sorsjegyek egytől-egyig elfogyjanak s igy megszerezzük neki azt az örömet, hogy az ige testté válhasson. Akinek volt valaha vágya, mely tündérszinbe vonta leányálmait, mely asszonykorában megremegtette a szivét s verőfényessé tette napjait: óh az hallgasson annak az ezüsthaju, finomlelkü nőnek könyörgő szavára, akinek egész életén át egy szent vágya volt: a vértanuk földjének megszerzése a magyar nemzet számára. — Mi dicsőség volna a magyar nőkre, ha azt a fönséges gondolatot, amelyet a férfiak nem birtak megvalósitani, lelkesedéssel és kitartással valóra váltanák. Magyar asszonyok, hallgassatok Damjanichne kérő szavára.

HIREK.

Halottak ünnepe. Mindenszentek napján, gyönyörü szép időben, este száz meg ezer mécses fénye világitotta meg a temetők sirhalmait. Az elők az elköltözöttek emlékének áldoztak. Megemlékeztünk elhalt szüleinkről, testvéreinkről, rokonainkról, jótévőink és jóbarátainkról, akik az anyaföld méhében nyugosszák örök álmukat. De a mécsek világa egyszersmind intelem is — a halalra, mert hát bizonyos, hogy ami életünk is elhal, kialszik, mint annak a kis mécsesnek lángja, amely szomoruan pislog ott a fejfa tövében. Szép idő kedvezett halottak napján is, a közönség nagy számban tódult ki a temetőbe — de a mécsesek már kialudtak és csak a mulandóságra emlékeztettek. Oh, ott künn, a temetőben örök béke van: a temető a teljes nyugalom országa! . . .

A magyar ruha! A Geszner Imre jeles szerkesztésében megjelenő Vasmegyei Hirlap a fönti cim alatt a többek közt irja: A mult héten lepleztük le a Nagyságos Fejedelem szépen sikerült arcképét a vármegyeház ülésztermében. Az ősz kuruc, a vármegye Pista bácsija, Weöröss István gyönyörü magyar ruhájában ott a törvényhatóság szine előtt, tüzzel, hévvel, őszinte magyaros szivvel, lelkesedve ugyan kit nem ragadott el, ki volt az, akit szinte könnyekre nem fakasztott a szivből jövő igaz magyar szó?! S a hatás nem maradt el. Nemcsak azt a határtalan lelkesedést tekintem, amely hatalmas tapsviharban nyert kifejezést Weöröss István remek szónoklata után, hanem a vármegyei tisztviselők elhatározását szögezem itt le: elhatározták Weöröss István [illegible] gyei közgyüléseken magyar [illegible] fognak megjelenni.

Halálozás. Tegnap reggel fekete fátyolba öltözötten röpült a hir szerte a megyében és azt a szomoru valóságot közölte, hogy Nagy József, a sárvári járás derék főbirája, a megyei közélet eme illusztris tagja, hosszas szenvedés után meghalt. A hirt mindenütt mély megilletődéssel fogadták és igaz részvéttel nyilatkoznak a lassan ölő betegségben kiszenvedett főszolgabiró gyászos kimulása felett.

Lelkészbeiktatás. Kertárol értesitenek bennünket, hogy az elmult vasárnap volt ott Ihász Mihály ág. ev. lelkész beiktatása, fényes ünnepély keretében.

Előléptetés a vasutnál. A helybeli állomás személyzete közül igen kevés alkalmazottnak hozott az idei november előléptetést. Előléptek: Kovács József hivatalnok, Cseke Gyula I. oszt. irodakezelő, Egerszegi József mozdonyvezető és Karsay János kalauz.

Ezres asztalos. Állandóan ellopkodták egy asztalos mesternek mindazt az apróbb holmiját, amelyeket cégér gyanánt kapujára kiakasztott. Számos apró koporsó, kis szék, szekrény stb. ment igy veszendőbe s hiába vigyázott, a tolvajt nem birta elcsipni. Végre megsokalta a dolgot, beszüntette a reklámtárgyak kiakasztását, pingáltatott egy koporsót és ilyen megjegyzést irt alá:

»Ezt lopd el betyár.« (Megtörtént.)

Epilepsziában (nehézkor) szenvedő betegek nagy érdeke fűződik azon nevezetes eseményhez, hogy a frizajlott nemzetközi orvosi kongressus az Epilepszia gyógyitására nemzetközi Ligát alkotott, melynek középpontja Budapest. A betegeket azonban az érdekelheti legjobban, hogy az a gyógymód jelenti a legnagyobb haladást, melyet dr. Szakó B. Sándor Budapest, Nagykorona-utca 18 homositott meg s mely gyógymód minden betegnek rendelkezésére áll, ha e kiváló specialista orvoshoz fordul.

Gyüjtés. Mindenszentek napján a „csak egy virágszálat a tüdőbetegeknek" cimen városunkban is gyüjtés indiltatott. Különösen nagy tevékenységet fejtett ki e téren Szalay János városbiró, aki személyesen házalt a nemesszivü adakozók között egy kis jótékony alamizsnáért. Fáradtságának eredménye 55 K 36 filler lett. Ehhez Nagy Pál szabómester is gyüjtött 12 koronát s igy az adományok összege 67 korona 36 fillért tesz ki.

Tánctanfolyam. Merkl József okl. tánctanitó, a táncmesterek országos egyesületének tagja, a mai nappal kezdődőleg a Tory-vendéglő éttermében tánctanfolyamot nyit. A tanfolyami kezdő-növendékek 16 korona, a már tanult ifjak 8 korona dijat fizetnek. A tanórák kezdete este 8 órakor van.

Nagy villanyfejlesztő gyárban a vezető és magyarázó rámutat egy gépre s igy szól a társasághoz:

— Az a gép oly erős aramot fejleszt, hogy agyon üt vele egy ökrot. Nem is merek melléje menni.

Mindenféle. Szilágyfaluban miniszteri engedéllyel Halmágyi Ilona okl. gyógyszerész, gyógytárt nyitott. Ő az első nő Magyarországon, aki gyógyszertárnyitásra a belügyminisztertől engedelmet kapott.

Járvány Karakón. Mivel hetek óta terjed a difteritisz-járvány Karakón s sok gyermek áldozatul is esett, ezért a főbíró kedden lezáratta az iskolát.

Körmendi vásárok. Körmend nagyközség országos vásárai 1910-ben: február 7-én, március 14-én, április 5-én, május 10-én, junius 24-én, julius 20-án, augusztus 24-én, szeptember 21-én, október 12 én, november 11-én és december 13-án tartatnak meg.

Szőlőbirtokosainkhoz! Nagy Gábor szőlőnagybirtokos augusztus hóban felhivást intézett a fővárosi lapokban, hogy az általa 20 év óta tenyésztett DELAWARE faj-szőlőnek termését az idén, amidőn az ország összes szőlőtermését a betegségek majdnem teljesen elpusztitottak, a helyszinén tekintsék meg és győződjenek meg, hogy a DELAWARE szőlőről tett állitások a valóságnak teljesen megfelelnek. Ezen felhivásra az ország borvidékéről tömegesen utaztak Kólyra, sőt egyes vidékek 10—16 tagu küldöttséget is küldtek tanulmányozás végett. Minden látogató a helyszinén annyira el volt ragadtatva, hogy nyomban nagyobb mennyiséget vásároltak, sőt egy nagybirtokos 200.000 darabra tett megrendelést. Oly sok előnye van a világhirü DELAWARE szőlőnek és bornak, hogy t. olvasóink saját érdekükben cselekszenek, ha meghozatják Nagy Gábor, Kóly, (Biharmegye) képes árjegyzékét, melyet ingyen és bérmentve küld.

Somlói szüreti tintarajzok.

(Elbeszélte a régi jó világban Szabó Imre.)

(Folytatás.)

»Szegény leány — folytatá gazdánk, — megérdemli, hogy valaha jó sorsu legyen, mert ugyan megszenved apjával. Ha szerit teheti, még a ruháját is ellopja és beissza. Igaz, hogy még legnagyobb részegségében is szépen beszél leányával; s mikor józan, ráborul vállára s ugy sir mint a sebes eső. Riva kéri leányát, ne haragudjék rá. A jó leány mindent eltür, mert anyja, mikor halálán volt, azt mondta neki: Virágom, egy jó leányom, el ne hagyd szerencsétlen édesapádat; imádkozom érted, hogy az Isten téged megáldjon! — Meg is áldja.«

Idején láttuk, hogy tovább menjünk. Sok hivogatás és köszöngetés közt végre kitűzött helyünkre értünk, hol annak rendi szerint befalatoztunk. Délután a hegytetőre mentünk.

Megjártuk a romokat, olvastuk a falba vésett neveket és emlékmondatokat; elmerengve a multakon és sajnálva, hogy az utókor az ősöktől rámaradt emlékeket oly kevéssé tiszteli s még a régi dicsőség romjai iránt sem viseltetik kegyelettel. E rom is pusztul s ha föntartására csak annyi gond lesz, mint eddig, egészen is elpusztul. Vagy talán szégyeljük magunkat őseink emlékei mellett?? . .

A romoktól megválvé belemerülünk az elragadó kilátás élvezésébe.

Északi irányban a somlóvári grófkerten és palotán átröppenve, Pápán és a szentmártoni kékelő hegyeken át egészen a pozsonyi vidék távködében vész el a szem. Innen nyugotnak fordulva a nagyszőllősi grófkerten és lakon, azután a három iszkázi, a ragyogó bádogtornyu csőszi, a Marcal gőzében défibábként rezgő piriti és csöglei helyiségeken át Kiscellbe száll a tekintet, honnan a Máriatemplom toronykeresztjein megpihenve, a kies kemenesaljai és a gyöngyösmenti szép tájak nézésébe merül; elszállva egészen a stájer hegyekig. Mindent fölülhalad azonban a délnek, Somlóvásárhely és Kisjenő fölött nyiló festői kilátás. Innen, a katonai fölmérés szerint 435 méternyi magas ponton állva a Földközi tenger szine fölött, egy tekintettel látja az ember a koszorus költőnk által megénekelt zalai romokat, a gyönyörü hegyeket, egész Somogyon keresztül Baranya ékességét, a hires pécsi Mecseket. S ami legigézőbb, Szigliget nél a Balaton egy részét, mely napfénynél ugy tükrözik ott, mintha ezüst felhő lebegne a szellő szárnyain. Ily pillanat meghatja a keblet; s önkénytetenül is azon gondolatot támasztja bennünk: mily nagyszerü a természet; mily nagy lehet annak mindenható Alkotója! Mily jól esik ilyenkor a hegyet most már három ponton ékesitő kápolnákat nézve az Isten közelltének vigasztaló hitében édesen megnyugodni!

(Folyt. köv.)

TÖRLEY PEZSGŐ.

Mézédes csemegeszőlő, saszella és muskotály nemes fajok, postakosaranként 2 K 80 f, métermázsánként kosarastul 42 K, vérpiros paradicsom métermázsánként 20 K előleg beküldéssel, őszi duránci barackot (befőzésre remek példányok) postakosaranként 3 K 40 f, császár- és szegfű-körtét, rétes- és csemege-almát 2 K 20 f, házilag főzött valódi baracklekvárnak kgr.-ját, amig a készlet tart, 2 K 40 f, kis üstön főzött hamisitatlan barack-konyaknak 5 kgr.-os domyonnal felelősség mellett 10 K-ért utánvétellel szállitja Gyümölcskivitel Csongrádról.

SZŐLŐOLTVÁNYT

ne vegyen addig, mig az alanti telepről árjegyzéket nem kér, mert ezen telep a közönség elősegitésére alakult és oly olcsó áron lehet oltványt avagy más egyéb veszszőt beszerezni, hogy más telep ezen árakkal nem versenyezhetik. Az árjegyzék sok hasznos tudnivalót tartalmaz és **ingyen, bérmentve** küldetik, aki cimét tudatja.

Cim:

SZÜCS SÁNDOR FIA

szőlőoltványtelepének fiókja Czelldömölk (Vasm.)

STECKENPFERD-Liliomtej-szappan.

Legenyhébb szappan bőrápolásra és pattanások ellen.

MINDENÜTT KAPHATÓ.

Páratlan SZŐLŐFAJ!

Hogy ezt bebizonyitsam, a »**Delaware**« szőlőről, királyi közjegyzői hitelesitéssel ellátott eredeti fénykép felvételeket készittettem.

A felvétel áll: egy darab 20 éves csercsapos kifogástalanul dusan termő tőke, 32 fürt, egy darab 4 éves szálvesszős tőke 168 fürt és 11 darab egy sorban levő 4 éves szálvesszős tőke több mint **1600 kifogástalan egészséges fürt szőlőterméssel.** Ezek mind ott vétettek fel, ahol pár méternyire tőle az európai oltványokon a termés négy-ötszöri permetezés dacára elpusztult. Igy ez az év volt az, amely bebizonyitotta, hogy ezen fajnak termésében permetezés nélkül semmiféle szőlőbetegség kárt nem okoz. Ezenkivül nagy előnye még, hogy oltani és alá a földet megforgatni nem kell, vesszője télben soha meg nem fagy, bora elsőrendü és rendkivül bőtermő. Ezen a néven azonban igen sok más hitvány fajokat adnak el, ezért aki a valódi bőtermő és legnemesebb fajt akarja megszerezni, az csak a **Nagy Gábor-féle »Delaware«** vesszőt vegye.

A Delaware szőlő bővebb leirását, termésének királyi közjegyzővel hitelesitett eredeti fénykép felvételeit szines kivitelben, továbbá a szöveg közé nyomott 40 szép képet tartalmazó **képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küldöm** mindenkinek, aki velem cimét tudatja. Okvetlenül kérje még ma ezt a tanulságos tartalmu árjegyzéket, mely szőlőoltványokról és fugos Rétésről is ad részletes, helyes utbaigazitást

Nagy Gábor szőlőnagybirtokos Kóly,

pósta, távirda és távbeszélő állomás.

Levelezés magyar, német, horvát, szerb és román nyelven.

Megnyilt az első celldömölki „Titánia" gőzmosó és tisztitó intézet.

Elfogad mindenféle fehérnemüt, u. m.: ingek, gallérok, kézelők, corsetták stb., továbbá függönyök, blusok és minden e szakmába vágó munkák mosását, vasalását és tisztitását — Vidéki munkák rendelése gyorsan és pontosan eszközöltetnek. — Intézeti helyiség: **Gáyer-féle ház.**

Levél-czim: „TITÁNIA" CZELLDÖMÖLK.

Nyomatott DinkgrevenNá dor villamerőre berendezett könyvnyomdájában Celldömölk.